

Sygnatura akt VII U 2357/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r. w Poznaniu

odwołania B. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P.

z dnia 14 kwietnia 2014 roku Nr (...) -SER- (...)

w sprawie B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.

o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2014 r., nr (...) -SER- (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) odmówił **B. W.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Podstawą wydania zaskarżonej decyzji było orzeczenie Komisji Lekarskiej pozwanego z dnia 8 kwietnia 2014 r., w którym nie stwierdzono stanu niezdolności do pracy, który pozostawałby w związku z wypadkiem przy pracy.

Od powyższej decyzji B. W. – reprezentowany przez adwokata odwołał się do Sądu Okręgowego w Poznaniu z zachowaniem wymaganego trybu i przepisane go terminu, wnosząc o zmianę decyzji i przywrócenie prawa do świadczenia rentowego. W piśmie pełnomocnik odwołującego wniósł ponadto o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz odwołującego kosztów postępowania według norm przepisanych, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza na okoliczność zdolności do pracy i jej stopnia, przesłuchanie odwołującego oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentacji lekarskiej, załączonej do odwołania (k. 5-20 akt).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

B. W. (ur. (...)) z zawodu ślusarz ostatnio pracował jako kierowca z opcją załadunku i rozładunku towarów. W dniu 6 października 2001 r. odwołujący uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doszło do zawału serca.

Odwołujący pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w okresie od dnia 4 kwietnia 2002 r. do dnia 31 stycznia 2014 r.

W dniu 4 grudnia 2013 r. odwołujący złożył ponownie wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 6 października 2001 r.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 31 grudnia 2013 r. w oparciu o m.in. opinię konsultanta ZUS – kardiologa z dnia 23 grudnia 2013 r. rozpoznał u odwołującego chorobę niedokrwienną serca po zawale serca z pierwotną angioplastyką (...) w 2001 r., nadciśnienie tętnicze wyrównane oraz otyłość. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził brak niezdolności do pracy ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy.

Po wniesieniu przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, stan jego zdrowia oceniała ponownie Komisja Lekarska ZUS, która w orzeczeniu z dnia 8 kwietnia 2014 r. rozpoznała u odwołującego chorobę niedokrwienną serca- stan po zawale serca w dniu 6 października 2001 r. (wypadek przy pracy), nadciśnienie tętnicze wyrównane farmakologicznie, zespół metaboliczny, otyłość, hyperlipidemię. Komisja Lekarska ZUS stwierdziła brak podstaw do orzekania niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 14 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wydał zaskarżoną decyzję.

Przedmiotem sporu jest w sprawie niniejszej prawidłowość oceny stanu zdrowia odwołującego przez komisję lekarską ZUS z dnia 8 kwietnia 2014 r., zatem Sąd powołał biegłego lekarza sądowego, kardiologa – dr n. med. T. K., którego zobowiązał do sporządzenia opinii na okoliczność, czy odwołujący całkowicie lub częściowo utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 6 października 2001 r. i na jaki okres. Nadto w przypadku stwierdzenia poprawy stanu zdrowia odwołującego biegły został zobowiązany do wykazania w opinii, na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego w odniesieniu do poprzedniego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 5 stycznia 2011 r.

Biegły kardiolog w opinii z dnia 30 lipca 2014 r. (k. 33-35 akt) rozpoznał u odwołującego przewlekłą chorobę niedokrwienną serca, stan po zawale serca ((...) ściany dolnej) z leczeniem fibrynolitycznym i angioplastycznym tętnicy zawałowej w 2001 r., nadciśnienie tętnicze oraz zaburzenia gospodarki tłuszczowej w trakcie leczenia.

Biegły kardiolog stwierdził, że odwołujący cierpi z powodu przewlekłej choroby niedokrwiennej serca. W 2001 r. doznał zawału serca ściany dolnej i początkowo leczony był fibrynolizą, a następnie angioplastyką tętnicy zawałowej. Aktualnie dolegliwości dławicowe są umiarkowane- na poziomie (...) wg lekarza leczącego, funkcja serca jest dość dobra (z surogatem kurczliwości – frakcją wyrzutową lewej komory 50%) i zaburzeniami kurczliwości ściany dolnej. Nadciśnienie tętnicze jest łagodne do umiarkowanego, zapewne trudne do leczenia z powodu zespołu polimetabolicznego (otyłość, zaburzenia lipidowe).

W ocenie biegłego kardiologa aktualnie brak jest niezdolności do pracy z powodów stricte kardiologicznych w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy z powodów kardiologicznych z ogólnego stanu zdrowia. Zawał serca spowodował bowiem jedynie (dzięki nowoczesnemu leczeniu w ostrym okresie) niewielkie uszkodzenie funkcji skurczowej lewej komory. Stan naczyń wieńcowych jest skutkiem rozwoju samoistnej choroby organizmu u chorego z licznymi czynnikami ryzyka. Stan ten jest zresztą możliwy do oceny jedynie pośrednio, gdyż nie wykonano ponownej koronarografii; nie ma cech znacznej niedostateczności wieńcowej w badaniach nieinwazyjnych. Problem zdrowotny dotyczy aktualnie przede wszystkim nadciśnienia tętniczego i jego konsekwencji jako elementu zespołu polimetabolicznego, a stan ten nie jest skutkiem zawału serca doznanego w przeszłości. W ocenie biegłego kardiologa uprzednie orzekanie obecności niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy mogło być uzasadnione jedynie w okresie okołozawałowym, z czasem stało się bezzasadne.

Na rozprawie przeprowadzonej w dniu 28 stycznia 2015 r. odwołujący oświadczył, że do wydanej w sprawie opinii nie wnosi zastrzeżeń i uwag. Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że wnosi i wywodzi jak w odpowiedzi na odwołanie.

Na podstawie opinii biegłego Sąd uznał, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 6 października 2001 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym odwołania wraz z załączoną dokumentacją lekarską (k. 2-20 akt), odpowiedzi na odwołanie (k. 21-23 akt), opinii biegłego kardiologa (k. 33-35 akt) oraz akt rentowych dotyczących odwołującego o znaku (...) z dokumentacją lekarską.

Sąd przyjął, że dokumenty złożone i zgromadzone w sprawie są prawdziwe i wiarygodne, nie ma bowiem żadnych podstaw do ich zakwestionowania z urzędu, a żadna ze stron nie podniosła zarzutu ich nieprawdziwości.

Dla oceny stanu zdrowia odwołującego Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza sądowego – kardiologa. W kwestiach bowiem wymagających wiadomości specjalnych – a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia choroby i niezdolności do pracy – winien się Sąd posiłkować biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie (por. post. SN z dn.09 maja 2000r., IV CKN 1209/00, Lex, nr 52621). W postępowaniu o świadczenia z ubezpieczenia społecznego Sąd dokonując kontroli spełnienia warunków do świadczeń z ubezpieczenia społecznego posługuje się, przy tworzeniu podstawy faktycznej, rozstrzygnięcia wiadomościami specjalnymi prezentowanymi przez biegłych lekarzy sądowych, jako niezależnych ekspertów z dziedziny medycyny.

Sąd ocenił opinię biegłego jako wiarygodne źródło dowodowe, przydatne dla ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sporu. Ekspertyza jest bowiem jasna, pełna, zawiera szczegółowo wywiad, opis wykonanego badania i analizy dokumentacji medycznej, wreszcie odpowiedzi na stawiane w tezie dowodowej pytania, a tym samym przedstawiony do oceny problem i wnioski oparte są na fachowej wiedzy medycznej. Aby podważyć wartość dowodową opinii biegłego, należy przedłożyć konkretne zastrzeżenia, które uniemożliwiłyby pozytywną ocenę tego dowodu z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego (art. 232 k.p.c.).

Strona odwołująca nie zgłosiła zarzut wadliwości sporządzonej opinii. Także Sąd nie dostrzegł w jej treści uchybień, które spowodowałyby podanie w wątpliwość wartości dowodowej opinii z punktu widzenia zasad logiki lub doświadczenia życiowego.

Należy w tym miejscu przywołać orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2000 r. (II UKN, 498/99), który stwierdził, że jednoznaczna ocena stanu zdrowia wnioskodawcy dokonana przez biegłych – powoduje brak konieczności dopuszczania kolejnych dowodów na tę samą okoliczność. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Sąd nie jest obowiązany do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla stron. Ewentualne żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (ostatnio w wyroku z dnia 10 września 1999 r. II UKN 96/99). Stanowisko to znajduje oparcie w utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 października 1998 r. II UKN 248/99, z dnia 02 czerwca 1998 – II UKN 88/98). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy i oceniana jako celowa tylko wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości. Odmiennie stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z opinii wszystkich możliwych biegłych, aby upewnić się czy niektórzy z nich nie byli tego samego stanowiska co strona (por. T.Erećński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, W-wa 1997, cz. I, s.439).

W rozpoznawanej sprawie, zdaniem Sądu orzekającego, nie zachodziły uzasadnione wątpliwości co do wartości dowodowej opinii biegłego i nie zachodziła ani potrzeba uzupełnienia opinii ani potrzeba ponownego przeprowadzenia dowodu z opinii nowego biegłego tej samej lub innej specjalności.

Sąd pominął wniosek dowodowy, zawarty w odwołaniu o przesłuchanie odwołującego na okoliczność jego stanu zdrowia, ponieważ nie wniosłoby to do sprawy żadnych istotnych okoliczności. Ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe w aspekcie spełnienia przesłanek do tegoż świadczenia wymaga wiadomości specjalnych, zatem Sąd dokonuje jej za pośrednictwem powołanych biegłych. Przesłuchanie odwołującego byłoby w takiej sytuacji jedynie zbędnym powtórzeniem wywiadów przeprowadzonych w trakcie badania przez biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w sprawie niniejszej pozostaje to, czy odwołujący B. W. jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i czy zasadne jest przyznanie mu prawa do renty z tego tytułu na dalszy okres, po dniu 31 stycznia 2014 r.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2009, nr 167, poz. 1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Stosowanie do art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który został uznany za niezdolnego do pracy, jeżeli spełni on warunek tzw. czasu zajęcia ryzyka (niezdolności do pracy) oraz posiada wymagany staż ubezpieczeniowy.

Art. 12. ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) określa, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei art. 12 ust. 2 definiuje całkowitą niezdolność do pracy jako utratę zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy zaś art. 12 ust. 3 jako częściową niezdolność do pracy wskazuje utratę zdolności do pracy powodującą w znacznym stopniu utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 13 powyższej ustawy określa kryteria oceny stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowań co do odzyskania zdolności do niej . Są to:

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji
- możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z kolei zgodnie z art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała,
- 2) renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Zgodnie natomiast z art. 61 cytowanej ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W rozpoznawanej sprawie spór ograniczał się jedynie do ustalenia, czy schorzenia ubezpieczonego B. W. powodują u niego nadal niezdolność do pracy w związku wypadkiem przy pracy w dniu 6 października 2001 r., w jakim stopniu i ewentualnie na jaki okres.

W zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy Sąd oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii powołanego biegłego- lekarza sądowego. W tym bowiem zakresie konieczna jest wiedza specjalna w rozumieniu art. 278 § 1 kpc.

Ustalenia Sądu dotyczące niezdolności do pracy mogą nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony („Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych” SSN Beata Gudowska, Przegląd (...) i (...) 2001 r., nr 6, s. 8-12).

Sąd podzielił stanowisko biegłego kardiologa - dr n. med. T. K., wyrażone w pisemnej opinii z dnia 30 lipca 2014 r. (k. 33-35 akt). Brak jest zasadnych przesłanek dla dyskwalifikowania konkluzji zawartych w opinii biegłego, a co za tym idzie – zasadności i zgodności wniosków opinii z rzeczywistym stanem rzeczy. Sprawozdanie z przedmiotowego badania i wywiadu od badanego zawarte w opinii świadczy o tym, że badanie i analiza dokumentacji medycznej było wnikliwe. Wydana opinia ma charakter kompleksowy i uwzględnia wskazane przez odwołującego schorzenia. Sporządzona została w oparciu o bezpośrednie badanie odwołującego oraz z uwzględnieniem jego dokumentacji medycznej. Dlatego też w ocenie Sądu powołany biegły wydał opinię, która jest przekonująca, obiektywna, logiczna, wewnętrznie spójna i wyczerpująca. Co do treści opinii nie zostały przedstawione zarzuty, które mogłyby mieć wpływ na ich ocenę przez Sąd.

Analizując treść sporządzonej w sprawie opinii uznać należy za w pełni uzasadnione końcowe wnioski zawarte w opinii biegłego. Biegły w sposób wnikliwy, jednoznaczny i stanowczy dokonał oceny stanu zdrowia odwołującego i stwierdził brak niezdolności do pracy z powodów stricte kardiologicznych w związku z wypadkiem przy pracy, który miała miejsce w dniu 6 października 2001 r. Zawał serca spowodował bowiem jedynie (dzięki nowoczesnemu leczeniu w ostrym okresie) niewielkie uszkodzenie funkcji skurczowej lewej komory. Stan naczyń wieńcowych jest skutkiem rozwoju samoistnej choroby organizmu u chorego z licznymi czynnikami ryzyka. Problem zdrowotny dotyczy aktualnie przede wszystkim nadciśnienia tętniczego i jego konsekwencji jako elementu zespołu polimetabolicznego, a stan ten nie jest skutkiem zawału serca doznanego w przeszłości. W ocenie biegłego te okoliczności uzasadniają niewątpliwie brak niezdolności do pracy z powodów stricte kardiologicznych w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 6 października 2001 r. Więcej wskazują, że uprzednie orzekanie obecności niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy mogło być uzasadnione jedynie w okresie okołozawałowym, zbiegiem czasu stało się bezzasadne.

Niezdolności do pracy nie wywołuje sama choroba, ale skutki narządowe i istotne naruszenie sprawności organizmu, które u odwołującego nie stwierdzono. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich –vide wyrok SN z 12.07.2005r., sygn. II UK 288/04, OSNP 2006/5-6/99.

W tym stanie rzeczy z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej Sąd stanął na stanowisku, że odwołujący nie wykazał w postępowaniu przed Sądem, że jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 6 października 2001 r. Podkreślić należy, iż nie oznacza to, że odwołujący jest osobą zdrową. Znaczy to natomiast tyle, iż zmiany chorobowe wnioskodawcy nie są nasilone do tego stopnia, aby czyniły go obecnie niezdolnym do wykonywania zatrudnienia.

W wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09, LEX nr 604210, Sąd Najwyższy przypomniał, że zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 47714 § 2 i art. 47714a k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2011 r., I UK 357/10, LEX nr 863946). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza przedmiot postępowania sądowego do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499, post. Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2010 r., II UZ 49/09, LEX nr: 583831).

Odwołujący wniósł odwołanie od decyzji z dnia 14 kwietnia 2014 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 6 października 2001 r. Wyrażone w opinii biegłego kardiologa stanowisko o częściowej niezdolności do pracy odwołującego z powodów kardiologicznych z ogólnego stanu zdrowia nie może mieć wpływu na zmianę zakresu rozpoznania i orzeczenia (przedmiotu sporu) w niniejszym postępowaniu, który nie dotyczy orzekania o niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia tylko w związku z wypadkiem przy pracy. Dopiero po złożeniu przez odwołującego stosownego wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, wydana w odpowiedzi na wniosek decyzja będzie wyznaczać przedmiot postępowania sądowego, ograniczonego do badania okoliczności spełnienia przesłanek uprawniających do renty z ogólnego stanu zdrowia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477 14 § 1 kpc oraz powołanych przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) uznając, iż w toku postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi Skarb Państwa.

SSO Małgorzata Kuźniacka- Praszczyk

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującego adwokatowi Z. P.,
3. za 14 dni od doręczenia albo z pismami.

P. 11 lutego 2015 roku

SSO Małgorzata Kuźniacka- Praszczyk